

Chồng trở mặt ngay sau đám cưới vì không moi thêm được tiền từ tôi

Giờ tôi mới hiểu vì sao anh một đời vợ, vợ trước ở được sáu tháng, còn tôi ở được bốn tháng.

Vợ chồng tôi lấy nhau được bốn tháng. Trước cưới, chồng bảo đưa hết lương cho vợ, ba mẹ chồng thương anh nên cho tiền làm đám cưới (ba mẹ chồng cho 200 triệu đồng thì mua trang sức hết 155 triệu, còn lại lo đám cưới), thiếu anh tự mượn tiền của chị lo thêm. Tiền nạp tài 50 triệu đồng, bố mẹ tôi cho lại hai đứa, chồng lấy hết toàn bộ để trả nợ chị.

Sau cưới, tiền mừng bên nhà trai, chồng lấy trả hết cho chị là sạch nợ, không dư đồng nào. Lúc lấy, tôi biết chồng không có tiền cưới vợ nhưng thương anh nên mới chịu lấy anh. Mấy năm trước, anh mua được căn nhà nhỏ nên hai vợ chồng đỡ lo nhà cửa. Tôi cũng có nhà nhưng anh không chịu ở rể. Mẹ tôi kêu xây nhà kia lên, hai đứa về ở, nhà chồng dư ra thì cho thuê nhưng anh không chịu.

Tiền mừng nhà gái, bố mẹ cho riêng tôi và của hồi môn nhà gái cho tôi tự giữ. Tiền mừng mẹ cho, tôi gửi tiết kiệm hết, chỉ để trong tủ 20 triệu đồng phòng khi sinh nở, đi bệnh viện hoặc chuyện cấp bách. Làm đám cưới, bên nhà tôi phụ hơn phân nửa.

Lúc cưới, chồng nói cưới vợ hết tiền, ba mẹ cũng lấy tiền dưỡng già ra lo cho anh, có gì tháng này kệt quá, tôi giúp anh gửi tiền cho ba mẹ hai triệu đồng, tháng sau anh gửi. Trước cưới anh tự lo, giờ kêu kệt bảo tôi giúp. Tôi vui vẻ giúp, đám cưới còn phụ giúp được thì từng này có là gì. Nghĩ đơn giản là vợ chồng, mai mốt lương chồng cũng đưa mình lo quán xuyến gia đình nội ngoại. Nhưng không, cưới xong anh nói tiền ai nấy xài. Tôi cảm thấy như bị lừa vào lồng vậy.

Anh có nhà riêng, lương tháng 10 triệu đồng, tôi cũng 10 triệu. Tôi khuyên vợ chồng cùng tiết kiệm, có quỹ chung, hàng tháng mỗi người bỏ ra 3-4 triệu để lo cho tương lai có con cái sau này. Nhưng anh không chịu, cứ nói tiền ai nấy xài, anh lo gia đình cho, tôi cứ sống thoải mái đi, anh dễ tính mà, tôi có dư thì tiết kiệm, không thì thôi. Anh nói thì hay nhưng không làm được. Lấy chồng mà như ở với bạn vậy, tôi không thích khi không có gì chung.

Cưới xong anh đâu còn tiền, vợ chồng không đi tuần trăng mật. Tôi hỏi anh có muốn đi Thái không, tôi trích một phần tiền mừng cưới mẹ cho dẫn anh đi nhưng anh nói Thái có gì đâu, có đi thì đi Nhật. Tôi nghe xong im lặng, không nói gì, ừ cho qua chuyện. Tôi đã không đòi

hỏi gì, đi trong nước còn không dẫn vợ đi được, anh còn đòi hỏi cao xa quá.

Qua tháng sau đến kỳ gửi tiền cho ba mẹ chồng ở quê, tôi nhắc anh đưa tôi một triệu, tôi góp thêm vào cho đủ 2 triệu mỗi tháng gửi ba mẹ, anh nhắc lại chuyện cũ rằng vì lấy tôi mà anh tiêu hết tiền dưỡng già của ba mẹ, tôi phải có trách nhiệm lo phần đó. Tôi không chịu, anh giận rồi nói móc, lôi chuyện cũ ra nói miết. Tôi thương mới cưới, không muốn tranh cãi nữa, giờ anh khó khăn nên thôi, phụ giúp được gì thì phụ. Suy nghĩ đơn giản rằng mình gửi tiền như vậy, anh sẽ có tiền dư ra lo cho cuộc sống vợ chồng tốt hơn. Ba mẹ chồng, tôi lo, ba mẹ mình tôi cũng tự lo, quà hai bên tôi mua.

Sau đó tôi phát hiện chồng lấy 10 triệu đồng mà tôi cất trong tủ để dành để phòng chuyện cấp bách, không thèm nói một tiếng. Cả tháng trời đến khi tôi phát hiện thì kêu quên chưa kịp nói. Thử không phải vợ chồng, tự ý lấy tiền của người khác xem có phải là ăn trộm không. Anh giải thích rằng lo nhà cửa, lo về quê chồng. Nhưng có phải lấy tiền của tôi lo cho tôi đâu. Không có tiền thì đừng làm mái hiên, làm xong mưa vẫn tạt ướt nhà như thường. Không có tiền thì đừng về quê cho tốn kém, gửi tiền cho ba mẹ hay các chị ngoài quê lo đám giỗ cũng được vậy. Ba người chị chồng ở thành phố, có chị nào về quê đâu mà anh bày về tốn kém trong khi đang khó khăn. Mấy năm trước, anh đâu có về giỗ này.

Lúc phát hiện chồng trộm tiền, tôi giận quá không nói gì, gom tiền vàng của mẹ để cho mang hết về nhà mẹ luôn. Bởi lúc này tôi đã mất hết lòng tin, cảm thấy không được tôn trọng và bị lừa dối. Tôi bỏ đi, chồng không cản, còn nói móc, cà khịa. Thế là chồng có cơ đòi ly hôn sau hai tháng cưới. Một tuần sau, chồng qua nhà vợ xin lỗi, bảo đòi ly hôn là nói đùa thôi. Bố mẹ khuyên tôi tha thứ cho chồng lần này.

Nhưng anh chỉ xin lỗi cho có. Anh nói lấy lương anh để lại, nhưng anh không khắc phục hậu quả, lấy tiền đã một, hai tháng nhưng không để lại được một hai triệu vào tủ. Tôi nhắc thì nói tôi suốt ngày chỉ có tiền rồi giận. Nhưng đó là tiền riêng của tôi mà, nói trả phải trả chứ, nhắc lại tự ái. Vậy tự giác đi cho người ta khỏi nhắc.

Dù tôi giúp chồng gửi tiền về cho ba mẹ, mua thuốc bổ, đồ ăn ngon hay dẫn chồng đi ăn nhà hàng, mua đồ dùng trong nhà, anh vẫn coi đó hiển nhiên và để tôi tự gánh hết. Kêu tiền ai nấy xài nhưng lại bảo tôi mua này mua kia, có bao giờ trả lại tiền cho tôi đâu. Còn tiền chồng dư ra, anh mua túi hiệu, giày hiệu, tiêu xài hoang phí, còn không thì đi ăn nhậu, hút thuốc, chơi bi-a, mua vé số, cây cảnh. Tôi cảm thấy mệt mỏi, tủi thân và bất công quá.

Đến tháng tám âm lịch, tôi có việc riêng cần xài tiền (tôi nguyện phát 200 suất cơm từ thiện mùa trung thu), tháng đó đã lo phần gia đình hai bên xong rồi mới làm việc xã hội, gửi cho ba mẹ ngoài quê 2 triệu rồi quà cáp nội ngoại hết 3 triệu nữa. Nhiều khi tôi hết tiền, không

nói ai, nhiều khi nhịn ăn một hai bữa để tiết kiệm. Vậy mà chồng lãnh lương vào ngày 10 và ngày 20, hôm 21 tôi hết tiền, chồng kêu tôi đi chợ mua tim thịt. Tôi nói chồng đưa tiền để mua, anh không đưa một đồng đi chợ, còn quay qua trách giận. Tôi tức quá nói tháng sau không gửi tiền về quê nữa, anh tự lo đi. Anh nói tôi ích kỷ, sống chỉ biết bản thân và bảo tôi ăn ở đâu ngủ ở đâu thời gian qua. Vì thương, tôi mới lấy anh để chịu khổ cùng anh, chứ tôi cũng có nhà cửa đàng hoàng mà, có phải không nhà, ăn bám anh đâu.

Gia đình tôi khá giả còn bị đối xử vậy, nếu nghèo chắc anh khinh ra mặt. Lấy vợ nuôi không nổi vợ còn trách móc. Không tháng nào chồng không kiếm chuyện giận tôi, không chiều ý là giận như trẻ con trong khi đó anh 45 tuổi, hơn tôi 11 tuổi. Chồng cứ nhai đi nhai lại chuyện cũ, nhiều khi chẳng liên quan gì với mâu thuẫn hiện tại, chiến tranh lạnh mỗi tháng. Anh bảo muốn có con nhưng một tháng giận vợ gần nửa tháng, gần gửi được 4-5 lần mỗi tháng mà cứ đòi có con. Đã vậy còn nói vợ lấy tiền tiết kiệm và vàng ra làm IUI và IVF, trong khi khám tiền hôn nhân sức khỏe cả hai bình thường, tôi thuộc dạng tốt. Tôi không chịu. Gia đình tôi cũng khuyên một năm sau không có hãy làm. Chồng giận, bỏ đối vợ cả nghĩa đen lẫn bóng.

Tôi mua thuốc bổ cho uống cũng lười uống rồi nói vợ không quan tâm, chăm sóc, làm chồng giận nên chồng lười yêu. Gì cũng đổ thừa cho vợ, tôi lúc nào cũng sai. Đã vậy còn so sánh vợ mình với vợ hàng xóm, kêu không hiểu chuyện, biết điều, chiều chồng như họ, sống không ra gì, rồi so luôn cả việc đau tới tháng của vợ với mấy chị trong nhà. Lấy vợ không lo được cho vợ đã đành, gia đình tôi hỏi thế để con ra ai lo? Anh nói mẹ lo. Còn mẹ nào lo thì chồng không nói rõ, mẹ chồng, mẹ vợ hay mẹ đẻ trẻ? Con tôi tự lo, vậy tôi cần chồng làm gì?

Khi tôi không gửi tiền cho ba mẹ anh nữa, anh đòi ly hôn. Chồng tránh mặt, đẩy chị gái ra giải quyết. Chị chồng qua đòi tiền, bảo rằng hai đứa mượn tiền mẹ chị, muốn ra khỏi nhà này phải trả lại hết rồi đi. Chị khóa hết cửa phòng, không cho dọn đồ, khóa cửa chính không cho ra khỏi nhà, đòi tôi phải trả 200 triệu. Trong khi hồi đầu chị chuyển tiền giúp mẹ chồng, ghi nội dung "tiền mừng cưới", giờ lại vu cho tôi mượn tiền nhà chồng để lấy chồng. Tôi trả lại trang sức cưới trị giá 155 triệu, ra đi tay trắng cho yên ổn.

Chẳng lẽ do tôi sống tệ quá nên chồng bỏ? Giờ tôi mới hiểu vì sao anh một đời vợ, vợ trước ở được sáu tháng, còn tôi ở được bốn tháng. Tôi và gia đình mình tin người quá, tin lời họ nói, thương yêu giúp đỡ họ để nhận lại tổn thương, mang tiếng một đời chồng. Nhà tôi thấy cách sống của họ như vậy, lần này không hàn gắn nữa. Họ đòi ly hôn, tôi đồng ý luôn. Tôi quá mệt mỏi và nhiều tổn thương, không tháng nào không nước mắt, dù tôi đã cố gắng rất nhiều nhưng họ không bao giờ trân trọng.

Chồng trở mặt ngay sau đám cưới vì không moi thêm được tiền từ tôi
- Thủy Nguyên | 4
Thủy Nguyên